ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΜΑΝ ΦΑΡΜΠΕΡ

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ ΣΤΗ ΦΡΙΝΤΡΙΧΣΤΡΑΣΣΕ

Η μέρα πού ὁ ζωγράφος Πέτερ Μπάουμ ἀνακάλυψε τοὺς κοστάφους του τίς πρῶτες ἄσπρες τρίχες, τότε ἀκριβῶς συνάντησε στὸ δρόμο του τὴν ὥμορφη Λία, κ' ἐκεῖνος, πού ὥς τότε ἔβλεπε τὴ ζωὴ ἀπὸ μακρυά, σὰν ἕνα φανταστικὸ θέαμα, ὁ Πέτερ Μπάουμ, πού ὥς τότε τὰ ἔργα του ἦσαν σὰν ὠχρὰ ὄνειρα, κατέθεσε μὲ μιὰ ἀτερίγραπτη τρέλλα στὰ πόδια τῆς Λίας ὅλη τὴν περιουσία του, ὑπέφερε τίς ἰδιοτροπίες της καὶ τις παραξενιές της, γιὰ νὰ μπορέση κ' αὐτὸς μιὰ φορά, ὄχι πειὰ νὰ συλλογίζεται καὶ νὰ ζωγραφίζη, ἀλλὰ νὰ ζήση καὶ νὰ νοιώση τὸ αἷμα του νὰ καίη ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Πέρασαν ἔτσι μερικὲς ἑβδομάδες, μ' ἕναν παροξυσμὸ τρέλλας, μὲ μιὰ ἀτερίγραπτη εὐτυχία, ὅταν ἕνα μοιραῖο βράδυ, μπαίνοντας ξαφνικὰ στὸ σπίτι τῆς ὥμορφης Λίας, στὴ Φριντριχστράσσε, βρῆκε τὴ φίλη του, ποὺ φοροῦσε τὴν πιὸ ὥμορφη καὶ τὴν πιὸ ἀραχνοῦφαντη πυτζάμα της, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Γκουστὰβ Χόλμ. 'Ο Πέτερ, κατάλαμος, ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη φωνή, σὰν νὰ τὸν εἶχαν πληγώσει κατάστηθα, κ' ὥμησε γιὰ νὰ διώξη ἀπὸ ἐκεῖ πέρα τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε καταστρέψει τὴν εὐτυχία του. 'Ο Χόλμ τότε τοῦ πέταξε στὸ πρόσωπο μιὰ χυδαία βρισιὰ καὶ γιὰ νὰ τὸν φοβίση, ἔχωσε ἀπότομα τὸ χέρι στὴν τσέπη του, γιὰ νὰ βγάλη τάχα τὸ πιστόλι. 'Ο ζωγράφος τότε τυφλώθηκε ἀπὸ τὸ πάθος του κ' ἁρπάζοντας μὲ μιὰ ἀτερίγραπτη λύσσα ἕνα μεγάλο ἀσημένιο καντηλέρι, ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ τραπέζι, χτύπησε μὲ δύναμι στὸ κεφάλι τὸν ἀντίζηλό του καὶ τὸν ξάπλωσε πάνω στὸ πράσινο χαλὶ αἱμόφυρτο...

Γιὰ μιὰ στιγμή, πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη του, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ μιὰ μεγάλη πληγή, κ' ἔπειτα ὥρμησε σὰν τρελλὸς ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο, κατέθηκε στὸ δρόμο, περιπλανήθηκε δῶ κ' ἐκεῖ καὶ τέλος ἔφτασε μπροστὰ στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ἔπειτα, πῆρε στὴν τύχη ἕνα τραῖνο, ταξείδεψε ἀρκετὴ ὥρα καὶ ξαφνικά, δίχως νὰ ξέρη τί κάνει, κατέβηκε, στὴν τύχη πάλι, σ' ἕνα σταθμό, τράβηξε γιὰ τὴ σκοτεινὴ ἐξοχὴ καὶ πέρασε κείνη τὴν τραγικὴ νύχτα του σὲ μιὰ ἔρημη καλύβα. Τὰ ἐξημερώματα, πῆρε πάλι τὸ δρόμο, σὰν τρελλός, δίχως νὰ ξέρη ποῦ πηγαίνει, καὶ δὲν στάθηκε παρὰ μονάχα ὅταν δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ περπατήση ἀπὸ τὴν πεῖνα. 'Ο Πέτερ Μπάουμ τότε μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο, χαμένο ἐκεῖ πέρα, στὴν ἐξοχή, καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνία, γιὰ νὰ φάη. Σὲ λίγο μπῆκε στὴ σάλλα μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ εὔθυμους νέους, πού παρήγγειλαν ἄφθονη μπύρα κ' ἄνοιξαν τὸ ραδιόφωνο. «Μετεωρολογικὸ δελτίο. Ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις...». Ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους γύρισε τὸ κουμπί.

—Λίγη μουσική, παιδιά, ἔ, τί λέτε ; Λίγη μουσικὴ γιὰ νὰ διασκεδάσουμε !... εἶπε στοὺς φίλους του.

Μὰ ἀντὶ νὰ ἀντηχήσουν μέσα στὴ σάλλα οἱ τρελλοὶ σκατοὶ ἑνὸς φὸξ-τρότ, ἀκούστηκε σοβαρὴ ἡ φωνὴ τοῦ «σπίκερ» :

«—Ἕνας φόνος ἀπὸ ζήλεια ἔγινε χθὲς τὸ βράδυ στὴ Φριντριχστράσσε. Ὁ δράστης ἔγινε ἄφαντος. Ἡ ἀστυνομία ὥρισε μιὰ ἀμοιβὴ ἀπὸ δυὸ χιλιάδες μάρκα γιὰ κεῖνον ποὺ θὰ τὸν συλλάβη...».

Ὁ Πέτερ Μπάουμ, τρέμοντας σύγκορμος, σηκώθηκε ἀπότομα, ἔρριξε μερικὰ μάρκα πάνω στὸ τραπέζι καὶ βγῆκε παραπατῶντας ἀπὸ τὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο. Μπροστά του ἀπλωνόταν πάλι ἡ ἔρημη ἐξοχή...

Κατὰ τὸ βράδυ, κουρασμένος, ἔφτασε κοντὰ στὴ θάλασσα. Ὁ φάρος σκοροῦσε πότε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ πότε ἀπὸ τὴν ἄλλη τίς κόκκινες καὶ τίς πράσινες λάμψεις του. Κάτω, στὴν πόρτα τῆς εἰσόδου του, ἦταν κρεμασμένη μιὰ μικρὴ πινακίδα : «Ζητεῖται βοηθός». Πιὸ πέρα ἀπὸ ἐκεῖ ἦταν ἕνα πανδοχεῖο, ἔπειτα μερικὲς καλύβες ψαράδων κ' ἔπειτα ἡ ἀμμουδιά, ἡ ἀπέραντη ἀμμουδιά...

* * *

Ὁ νέος βοηθὸς τοῦ φαροφύλακα λεγόταν Γιόχαν Κρούγιερ. Ναί, Γιόχαν Κρούγιερ. Ἔκανε σιωπηλὸς τὴ δουλειά του, δὲν πήγαινε ποτὲ στὸ γειτονικὸ πανδοχεῖο καὶ δὲν διάβαζε καμμιὰ ἐφημερίδα. Ἦταν ἕνας πολὺ παράξενος κ' αἰνιγματικὸς ἄνθρωπος. Τὶς μέρες ποὺ ἦταν ἐλεύθερος, ἔβγαινε κ' ἔκανε μακρυνοὺς περιπάτους στὴν ἀκρογιαλιά, ἀνάμεσα στοὺς βράχους ἢ ἔπαιρνε μιὰ βάρκα καὶ πήγαινε σ' ἕνα νησάκι, ποὺ ἔβγαινε ὁλοπράσινο μέσα ἀπὸ τὰ κύματα, πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ φάρο.

Ναί ! Ἦταν ἕνας παράξενος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Γιόχαν Κρούγιερ. Ὅταν συναντοῦσε τὴν κόρη τοῦ φαροφύλακα, τὴν ὥμορφη Μαίντυ, τὴν κύτταζε μ' ἕνα τρυτερὸ βλέμμα. Μόλις ὅμως ἐκείνη τοῦ ἔλεγε κάτι χαμογελῶντας, ὁ Γιόχαν Κρούγιερ ἔσκυβε τὸ κεφάλι καὶ τῆς ἀπαντοῦσε μὲ μισόλογα.

Τὸ βράδυ, ὁ βοηθὸς τοῦ φαροφύλακα καθόταν ὧρες ὁλόκληρες, κυττάζοντας τὴ θάλασσα. Ὁ νοῦς του τότε πήγαινε σὲ μιὰ μεγάλη πόλι κ' ἔβλεπε ὥμορφες γυναῖκες, χρυσὰ ἀρῶτα, ἕνα πολυτελὲς σαλόνι, μιὰ ἀραχνοῦφαντη πυτζάμα κι' ἔπειτα αἷμα, ζεστὸ αἷμα, πάνω σ' ἕνα χαλί, καὶ τὸ σθησμένο βλέμμα ἑνὸς ἐτοιμοθανάτου....

—Ἤσαν σκιές, ὄνειρα, συλλογιζόταν ὁ Γιόχαν Κρούγιερ. Κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν τίποτ' ἄλλο, παρὰ μιὰ σκιά, ἕνα ὄνειρο....

Καὶ γελοῦσε, παράφωνα, σαρκαστικά, σὰν τρελλὸς ἢ σὰν ἕνας τραγικὸς ἄνθρωπος.

Ὁ ἥλιος τὸν εἶχε μαυρίσει κι' ὁ ἀέρας τῆς θάλασσας τὸν εἶχε κάνει γερό, μὲ ἀτσάλινα μπράτσα.

Μιὰ νύχτα τέλος ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν ὥμορφη Μαίντυ, τὴν φίλησε στὸ στόμα καὶ τὸ πρωὶ παρουσιάσθηκε μπροστὰ στὸ φαροφύλακα καὶ τοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ φύγη. Ἦταν χλωμὸς καὶ τὰ χείλη του ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο. Ὁ φαροφύλακας κύτταξε πέρα τὴ θάλασσα, μὲ τὰ κιάλια. Μιὰ πυκνὴ ὁμίχλη σκέπαζε τὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα.

—Δὲν ἔχω τώρα καιρὸ γιὰ τέτοια πράγματα.... τοῦ ἀπάντησε, γκρινιάζοντας. Ἐκεῖ κάτω κινδυνεύει μιὰ βάρκα... Θεέ μου !... Δὲν τὴν βλέπω πειά... Μά, νά τὴν πάλι... Ἕνας ἀπ' ἐκείνους ποὺ ἦσαν μέσα ἔπεσε στὴ θάλασσα...

—Νὰ εἰδοποιήσω τὸ ναυαγοσωστικό ; ρώτησε ὁ Γιόχαν Κρούγιερ.

—Μπᾶ ! εἶπε περιττό... Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βγῆ μ' αὐτὸν τὸν καιρό !... τοῦ ἀπάντησε ὁ φαροφύλακας.

Ἔγινε τότε μιὰ μικρὴ σιγή. Ὕστερα ὁ Γιόχαν Κρούγιερ ψιθύρισε :

—Πάει καλά... Θὰ πάω τότε ἐγώ !...

Κι' ὁ βοηθὸς τοῦ φαροφύλακα ἔριξε στὴ θάλασσα τὴ μικρὴ ἀτμάκατο καὶ χάθηκε σὲ λίγο, μέσα στὰ ἀφρισμένα κύματα. Ἡ Μαίντυ ἔκλαιγε μὲ θερμὰ δάκρυα, ἀπαρηγόρητη, κ' ὁ πατέρας της, τρέμοντας ἀπὸ τὴ συγκίνησί του, κύτταζε μὲ τὰ κιάλια τὴ θάλασσα, ποὺ τὴν σκέπαζε ἡ ὁμίχλη.

Πέρασε ἔτσι μιὰ ὁλόκληρη ὥρα ἀγωνίας καὶ τέλος ὁ Γιόχαν Κρούγιερ γύρισε στὸ φάρο, μὲ τὴ βάρκα ποὺ κινδύνευε. Στὸ βάθος της ἦσαν ξαπλωμένοι, ἀναίσθητοι, ἕνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναῖκα. Μὰ τί περίεργο ! Ὁ Γιόχαν Κρούγιερ, καταματωμένος, ἔτοιμος νὰ σωριαστῆ καταγῆς ἀπὸ τὴν κούρασι, γελοῦσε, γελοῦσε σὰν τρελλός !...

Ἔπειτα ἄφησε τοὺς ναυαγοὺς στὸ φαροφύλακα καὶ στὴν κόρη του καὶ γύρισε, παραπατῶντας, στὴν καλύβα του.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ πατέρας τῆς Μαίντυ τοῦ πῆγε ἐκεῖ ἕνα σωρὸ λεφτά.

—Σοῦ τὰ στέλνει ὁ κύριος ποὺ ἔσωσες... τοῦ εἶπε.

Ὁ ιόχαν Κρούγιερ χαμογέλασε.

—Νὰ τοῦ τὰ δώσετε πίσω, ἀπάντησε, καὶ διαβιβάστε τοὺς χαιρετισμούς μου στὸν κ. Χόλμ... Δὲν τοῦ χρωστῶ πειὰ τίποτε...

—Μὰ πῶς ; Τὸν ξέρεις ; ἀπόρησε ὁ φαροφύλακας.

—Ναί... Εἴχαμε μαλώσει κάποτε... ἔκανε ὁ παράξενος βοηθός του.

Κι' ὅταν ἔφυγε ὁ φαροφύλακας, σασπισμένος, ὁ ζωγράφος Πέτερ Μπάουμ, γιατί αὐτὸς ἦταν ὁ «Γιόχαν Κρούγιερ», συλλογίστηκε :

—Ζῆ λοιπὸν ὁ Γκουστὰβ Χόλμ ; Τόσο τὸ καλύτερο ! Κι' ὡστόσο, ἐκεῖνος ὁ φόνος τῆς Φριντριχστράσσε ; "Ω, Θεέ μου ! Ἡ Φριντριχστράσσε εἶνε τόσο μεγάλη !... Θὰ ἔγινε ἐκεῖνο τὸ βράδυ κανένας φόνος σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα σπίτια της...

Κι' ὁ Πέτερ Μπάουμ, ὁλόχαρος, γύρισε σὲ λίγο στὸ φάρο, γιὰ νὰ ζητήση τὴ Μαίντυ ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ νὰ ζήση γιὰ πάντα μαζύ της, ἐκεῖ πέρα, στὸ πράσινο νησάκι, ἀπέναντι στὸ φάρο, μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, ἥσυχος, εὐτυχισμένος, μὲ τὴ γυναῖκα ποὺ τὸν λάτρευε.

ΕΡΜΑΝ ΦΑΜΠΕΡ

«Euploea splendidus».

Δὲν βάσταξα πειὰ μπροστὰ σὲ τόση ἀπάθεια καὶ φώναξα:

—Ἀπορῶ πῶς τολμᾶς νὰ μοῦ διηγήσαι ὅλ' αὐτὰ μὲ τόση ψυχραιμία! Πῶς μπόρεσες νὰ σκοτώσης τὸν θαυμάσιο αὐτὸ ἄνθρωπο; Τὸν μεγάλο ἐπιστήμονα!... Τὸν εὐεργέτη σου ἐπιτέλους αὐτόν, ὁ ὁποῖος σ' ἔσωσε ἀπὸ τὴ δυστυχία. Μά, δὲν σὲ τύπτει ἡ συνείδησίς σου, ἄθλιε;

Γύρισε καὶ μὲ κύτταξε μὲ τὸ παράξενο, ἀπαθὲς βλέμμα του

—Γιὰ ποιὸ λόγο ; εἶπε μ' ἀφέλεια 'Εγὼ νομίζω πὼς τοῦ ἔκανα ἐκδούλευσι. Πέθανε εὐτυχής... 'Αλήθεια!.. Σᾶς βεβαιῶ πὼς τὴ στιγμὴ ποὺ ξεψόχησε, ὅλη ἡ ὥμορφιὰ τῆς ὁλόλαμπρης πεταλούδας ἀντανακλοῦσε μέσα στὰ μάτια του!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΕΝΑΣ ΕΞΥΠΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΕ' ἦταν μεγάλη μόδα νὰ ὁδηγοῦν ἡ κυρίες μικρὰ ἀμάξια κ' ἔτσι συνέβαιναν πολλὰ δυστυχήματα. Ὁ βασιλεὺς πάλι σε τότε τὸν ἀστυνομικὸ διευθυντὴ Ντ' Ἀρζανσὼν καὶ τὸν διέταξε νὰ λάβη μέτρα.

Ὁ Ντ' Ἀρζανσών, ἔξυπνος ἄνθρωπος, ἀπαγόρευσε ἀμέσως νὰ ἡνιοχοῦν στὶς κυρίες ποὺ ἦσαν κάτω τῶν τριάντα ἐτῶν.

Τὴν ἑπομένη καμμιὰ γυναῖκα δὲν φάνηκε στοὺς δρόμους νὰ ὁδηγῆ ἀμάξι !...